

[Anker Jørgensen]

EF – ja, man led måske ligefrem af berøringsangst – men i praksis var det vigtigste punkt på dagsordenen for statsminister møderne næsten altid udviklingen i EF og i Europa. Men nu konfirmerer man altså denne praksis ved revision af Helsingforsaftalerne. Det er sent, men det er godt.

Bestemmelserne om udenrigsministrenes nordiske aktivitet er efter min mening lidt for svage og simpelt hen et resultat af, at der blandt udenrigsministrene i Norden var nogle, som mente, at Nordisk Råd ikke skulle diskutere udenrigs- og sikkerhedspolitik alt for meget. Derfor ville man heller ikke acceptere, at der blandt parlamentarikerne i Nordisk Råd skulle nedsættes et særligt udenrigspolitisk udvalg. Man ville heller ikke etablere et ministerråd for udenrigsministrene.

Parlamentarikerne har simpelt hen bestemt, at Nordisk Råds Præsidium skal tage sig af de internationale problemer, og det er altså noget, man har gjort helt uden om ministrene. Derfor er Helsingforsaftalen trods alt også på dette område et fremskridt.

For det tredje vil der også blive etableret en ny nordisk samarbejdskomité, som i øvrigt vil blive kaldt NSK. Det er den, der systematisk på regeringernes og statsministrenes vegne skal følge de udenrigspolitiske problemer op og bidrage til, at parlamentarikerne hele tiden kan være ajour med udviklingen og få disse problemer diskuteret i Nordisk Råd og dermed også i nordisk sammenhæng.

Det er disse tre ting, som nok er det vigtigste i de nye ændringer i Helsingforsaftalerne. Men der er også lavet nye bestemmelser for behandling af de nordiske budgetter. Det har tidligere været sådan, at det alene var noget, som ministerrådet bestemte. Nu tilrettelægges en procedure, som giver parlamentarikerne mere indflydelse og især giver mulighed for en prioritering af de opgaver, som skal løses via budgetterne.

Men ét er de nye regler om budgetpolitikken, noget andet er den praksis, som statsministrene åbenbart lægger op til. I Socialdemokratiet er vi utilfredse med, at statsministrene nok lover en større økonomisk indsats på kulturpolitikens område i Norden, men samtidig vil skære ned på andre nordiske initiativer.

Jeg synes også, det skal nævnes, at de tre selvstyrende områder i Norden, hvoraf Dan-

mark jo har to, nemlig Grønland og Færøerne, får selvstændig ret til at markere, om de kan tilslutte sig de forskellige beslutninger, som bliver truffet i Nordisk Råd.

Lad mig slutte med at sige, at statsministrene allerede har taget forskud på den nye linie i det nordiske samarbejde, for de fem nordiske statsministre har klart markeret interessen for den europæiske udvikling på deres møde i Sigtuna ved Stockholm for få dage siden.

På Socialdemokratiets vegne skal jeg derfor indstille, at Folketinget tilslutter sig denne overenskomst, som blev undertegnet i Helsingfors den 18. marts. Den er et resultat af en fornuftig dialog mellem parlamentarikerne i Nordisk Råd og Nordisk Ministerråd.

(Kort bemærkning).

Kirsten Madsen (FP):

Det var en interessant tale, hr. Anker Jørgensen holdt. Der er dog nogle ting, der springer mig i øjnene, og derfor vil jeg bede hr. Anker Jørgensen sandsynliggøre for mig og mit parti, hvordan beslutningsforslag nr. B 95 harmonerer med afgørelsen den 18. maj og det, vi har forpligtet os til via Romtraktaten og den nyeste Maastricht-traktat. For mig at se er der et modsætningsforhold.

(Kort bemærkning).

Anker Jørgensen (S):

Som svar på spørgsmålet kan jeg sige, at jeg må tage til efterretning, at der er nogle, der vurderer det anderledes og finder nogle modsætninger. Jeg finder ikke, at der er nogen modsætninger; det er et meget vigtigt supplement, at det nordiske samarbejde fortsætter, også på baggrund af at endnu et eller måske flere lande bliver medlem af EF. Dette samarbejde skal altså fortsætte, og det giver ikke modsætninger.

(Kort bemærkning).

Kirsten Madsen (FP):

Det glæder mig da at høre, at hr. Anker Jørgensen har den opfattelse, at det er interessant at høre, at der er nogle, der har en anden mening. Men det bliver jo så også interessant at se, hvad vores EF-Domstol siger, når Danmark går imod målsætningen i Maastricht- og Romtraktaten for at deltage i et samarbejde i